

Pimpelmezennest

Druk vliegen de Pimpelmeesouders op en neer om hun jongen te voeren, die in het nestkastje zitten, dat vlak naast de voliëre hangt. Langzamerhand breekt de tijd aan voor de jonge vogels om uit te vliegen.

Op een zonnige dag is het zover. Op gepaste afstand zet ik mijn stoel neer om van het schouwspel van het uitvliegen te kunnen genieten. Daar verschijnt het eerste jong voor het vlieggat! Met belangstelling neemt het Pimpeltje de nieuwe omgeving in zich op. Even later gaat hij op de wieken en verdwijnt tussen de bladeren van de Berk. De een na de ander volgt. Bij Pimpel nummer 10 ging het vertrek iets minder vlot. Nummer 11 was nog

iets trager. Via de dakgoot landde hij in een nabije Taxus.

Toen verscheen nummer 12, de laatste. Na lang rondkijken, waagde ook hij de sprong en maakte een noodlanding tussen de nabije struiken. Ik begon iknopen te tellen. Zal ik je grootbrengen of zal ik de natuur zijn gang laten gaan? Dat betekent dat je de avond wel niet zult halen! Pimpel nummer 12 loste de zaak zelf op.

Stuntelig ging hij op de wiekes en landde op mijn arm! Benedenmaats was hij wel met zijn 'papsnavel' en een staartje van nauwelijks een halve centimeter. Nummer 12 werd in een kooitje in de voliëre gezet.

De oude Pimpels hadden in

de gaten, waar hun jong gebleven was en hingen aan het gaas van de voliëre met voer.

Om ze te helpen zette ik het kooitje op een tafeltje buiten de voliëre. Tevergeefs, omdat het jong midden in zijn verblijf bleef zitten, zodat de ouders er niet bij konden. Dus kooitje weer terug in de voliëre.

Twee dagen lang kwamen de ouders met voer langs. Toen gaven ze het op en verdwenen in het bos aan de overkant.

De drie A.O.W.-pimpels bekeken met belangstelling de nieuweling. Ook zij waren eens nummer 12 in de vorige eeuw!

Carla Holzenspies